

сучасного етапу розвитку приватної безпеки у світі стала цілеспрямована діяльність із розробки та впровадження стандартів якості послуг приватної безпеки.

В Україні сьогодні зроблені лише перші кроки щодо врегулювання приватного сектору безпеки. Мається на увазі прийняття Закону України «Про охоронну діяльність». Широко обговорюється проблема прийняття Закону «Про приватну детективну діяльність». В той же час дивує тиша щодо необхідності розробки та прийняття базового Закону «Про приватний (недержавний) сектор безпеки», закріплення поняття приватний сектор безпеки, визначення його основних сегментів, завдань, функцій, видів приватних служб безпеки, їх послуг, загальних правил створення і функціонування, контролю, процедур відбору та перевірки кадрів, їх відповідальності і т. ін. Потребою часу є і законодавче визначення місця приватного сектору безпеки в системі забезпечення національної безпеки, професійного поля діяльності кожного із секторів безпеки, можливостей, умов та форм їх взаємодії. Не може залишитись осторонь проблема приватної безпеки і при розробці Концепції правоохоронних органів, особливо враховуючи поширення процесів приватизації правоохоронних функцій, що сьогодні практично стало загальною тенденцією у багатьох країнах світу.

## **Алісов Євгеній Олександрович**

д-р юрид. наук, професор, директор Інституту підготовки слідчих кадрів для МВС Національного університету «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого»

### **ПРО ДЕЯКІ АСПЕКТИ БЕЗПЕКИ ПРИВАТНИХ ФІНАНСІВ В УМОВАХ СВІТОВОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ КРИЗИ**

Негативні тенденції в світовій економіці за останні роки суттєво вплинули на особливості організації як окремих приватних господарств, так і національних та регіональних економік – зокрема.

На цей час найболючіші проблеми організації економічних відносин пов'язані з кризою у фінансовій сфері, що зумовлює актуальність питання про захист приватних фінансів, створення відповідних правових механізмів їх функціонування в несприятливих економічних умовах.

Більшою мірою категорія «фінанси» традиційно розглядається по відношенню до публічного сектора економіки, що зумовлено роллю та значенням централізованих фондів для забезпечення функціонування держави та органів місцевого самоврядування. Нерідко публічні фінанси використовуються як синонім по відношенню до державних. Водночас, цей термін «фінанси» може застосовуватися й застосовується також до приватного сектора економіки. Більшою мірою приватні фінанси пов'язують з коштами корпорацій та приватних господарств. В літературі традиційно наголошується, що приватні фінанси спрямовані на отримання доходу (прибутку).

Але в умовах всесвітньої економічної кризи у сфері приватних фінансів гострим стає завдання не тільки, й не стільки отримання доходу, а в більшості випадків мова йде про необхідність збереження та захисту здійснених інвестицій, а також заощаджень фізичних осіб. Однією з центральних проблем стала небезпека втрати банківських вкладів та доступ до банківських рахунків. Що чітко продемонструвала кризова ситуація з кіпрською банківською системою. У свою чергу такі складнощі у функціонування приватного сектора фінансового ринку призводить до недовіри клієнтів до фінансово-кредитних установ, утруднюють функціонування ринкових регуляторів, ускладнюють заходи грошово-кредитної та валютної політики держави.

Саме через такі складнощі необхідна чітко вивіреним механізм захисту приватних фінансів як фундаменту сучасної економічної системи, як залоги забезпечення сталого розвитку економіки. У цьому контексті мова може йти про два рівні правових засобів, що забезпечують безпеку приватних фінансів, а саме: національний та міжнародний.

Міжнародна складова правового механізму захисту безпеки приватних фінансів охоплює двосторонні та багатосторонні договори, предметом яких є коло відносин, які забезпечують кругообіг фінансових ресурсів, гарантії захисту інвестицій, заходи перешкоджання втечі капіталів та ін.

Національний рівень захисних засобів більшою мірою спрямований на забезпечення сталості економічних відносин, захист внутрішніх ринків.

Одними з найсуттєвіших важелів запобігання кризовим явищам у грошово-кредитній і валютній сферах є регулювання ліквідності банків та інших кредитно-фінансових установ, відсоткової ставки, обсягу грошової маси й обмінного курсу, які об'єднуються поняттям «грошово-кредитна політика».

Необхідність жорсткого державного регулювання приватної фінансової сфери є об'єктивною реальністю, нехтування якою призводить до суттєвих негативних наслідків для економічної системи будь-якої країни.

Актуальність досліджень особливостей правового регулювання грошово-кредитної політики зумовлена тим, що для України на сучасному етапі державного будівництва суттєве значення має не просто вдосконалення правового регулювання державного управління економікою на ринкових засадах, а, що важливіше – забезпечення правовими засобами національної економічної безпеки в умовах світової кризи.

Треба констатувати, що за останні роки інтерес до цієї проблематики значно посилюється, але в основному наукові дослідження ведуться стосовно специфіки правових засад створення та функціонування грошово-кредитної та валютної сфер, тоді як питання правового забезпечення протидії фінансовій кризі на національному рівні практично залишається поза увагою науковців.

Існує нагальна необхідність глибокого аналізу відповідності чинного законодавства України завданням забезпечення функціонування економічної системи країни в умовах світової

економічної кризи, визначення головних напрямів його вдосконалення.

На цей час хоча Україна й має певний власний досвід подолання кризових явищ в економіці, але це не гарантує як публічні, так і приватні фінанси від загрози дестабілізації та хаосу. Потрібна системна заходів подолання кризових явищ, оскільки чинне поточне законодавство не забезпечує вирішення такого завдання. У таких умовах необхідні ґрунтовні зрушення в національній економіці, досягти яких можна лише через виопрацювання та реалізацію чітко продуманої економічної програми уряду, одне з чільних місць у якій повинно належити завданню захисту приватних фінансів.

А поки що можна стверджувати, що заходи по стабілізації економіки України й виводу її з кризового стану здійснюються безсистемно, без чітко визначеної мети, без формування єдиної державної економічної політики, без врахування національних інтересів країни. Це вже призвело до, на жаль, традиційного для України прорахунку – відірваності грошово-фінансової системи, зокрема банківської, від потреб розвитку власного виробництва.

Економічна політика держави в Україні в умовах економічної кризи провадиться на цей час на підставі тих самих нормативно-правових актів, що й у докризовий період. Бракує дійових правових засобів захисту національного ринку від кризи, які передбачали б можливість створення специфічного режиму функціонування національної економіки загалом, а також її важливої складової - приватних фінансів.

Підводячи ризик під викладеним можна висловити пропозицію щодо необхідності законодавчо визначення критеріїв загрози фінансової системи у зв'язку з суттєвим погіршенням економічної ситуації в країні як особливого економічного періоду, процедуру його проголошення, а також уточнення повноважень державних органів у цей час.

Відтак є нагальним питання про можливість та необхідність застосування екстраординарних заходів подолання кризових явищ в економіці.

У цьому контексті необхідно звернути увагу на існування певної системи нормативно-правових актів, які регулюють діяльність органів державної влади, Збройних Сил України та інших військових формувань, органів місцевого самоврядування, а також галузей національної економіки, підприємств, установ та організацій, у період, який настає з моменту оголошення рішення про мобілізацію (крім цільової) або доведення його до виконавців стосовно прихованої мобілізації чи з моменту введення воєнного стану в Україні, або в окремих її місцевостях та охоплює час мобілізації, воєнний час і частково відбудовний період після закінчення воєнних дій (особливий період).

**Федчишин Сергій Анатолійович,**

к.ю.н., асистент кафедри адміністративного права

Національного університету

«Юридична академія України імені Ярослава Мудрого»

**ДЕЯКІ ПРОБЛЕМИ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО**

**ПАРТНЕРСТВА У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ БЕЗПЕКИ**

**ЗАКОРДОННИХ**

**ДИПЛОМАТИЧНИХ УСТАНОВ (ДОСВІД США)**

За сучасних умов значної активізації тероризму та міжнародних конфліктів дедалі частішають випадки протиправних посягань на закордонні дипломатичні установи держав світу, у тому числі й України. Так, лише за останні п'ять років було зафіксовано близько десяти посягань на закордонні дипломатичні установи України (в Іраку, Росії, Сирії, Туреччині, Фінляндії та ін.). Зокрема, мали місце збройні напади на дипломатичні установи, у тому числі з використанням вибухівки, пошкодження їх майна, погроза вбивством тощо. У зв'язки з цим значної актуальності набуває проблема вдосконалення системи забезпечення безпеки дипломатичних установ України, визначення існуючих, проте не використовуваних резервів,